

Slavnost všech svatých 2020 1. ČTENÍ Zj 7,2-4.9-14

Já, Jan, viděl jsem, jak od východu slunce vystupuje jiný anděl. Držel v ruce pečeti živého Boha a zvolal silným hlasem na ty čtyři anděly, kterým bylo dáno škodit zemi i moři: „Neškod'te zemi, ani moři, ani stromům, dokud nepoznamenáme na čele služebníky našeho Boha!“

A uslyšel jsem, kolik bylo těch poznamenaných: sto čtyřiačtyřicet tisíc ze všech kmenů izraelského lidu. Potom se podívám, a hle – veliký zástup, který by nikdo nespočítal, ze všech národů, kmenů, plemen a jazyků; stáli před trůnem a před Beránkem, oděni bílým rouchem, s palmami v rukou a volali mocným hlasem: „Za svou záchranu vděčíme našemu Bohu, který sedí na trůně, a Beránkovi!“

Všichni andělé, kteří stáli okolo trůnu, starců a čtyř bytostí, padli na tvář před trůnem, klaněli se Bohu a volali: „Amen. Chvála, sláva, moudrost, díky, čest, moc a síla přísluší našemu Bohu na věčné věky! Amen.“ Tu na mě promluvil jeden ze starců a zeptal se mě: „Kdo jsou tihle zde v bílém rouchu a odkud přišli?“

Odpověděl jsem mu: „Můj pane, to víš ty.“ Řekl mi: „To jsou ti, kdo přicházejí z velikého soužení; roucho si do běla vyprali v Beránkově krvi.“

MEZIZPĚV Žl 24 (23), 1-2.3-4ab.5-6

Tento žalm nejspíše recitovali poutníci přicházející do Jeruzaléma, když vstupovali do zaslíbeného města. Vyjadřuje radost všech, kdo mohou vstoupit do Boží blízkosti.

*** To je pokolení těch, kdo hledají tvou tvář, Hospodine!**

Hospodinu náleží země i to, co je na ní, svět i ti, kdo jej obývají. Neboť on jej založil nad moři, upevnil ho nad proudy vod.*

Kdo smí vystoupit na Hospodinovu horu, kdo smí stát na jeho svatém místě? Ten, kdo má nevinné ruce a čisté srdce, jehož duše nebaží po marnosti. *

Ten přijme pozhnání od Hospodina, odměnu od Boha, svého spasitele. To je pokolení těch, kdo po něm touží, kdo hledají tvář Jakubova Boha.

2. ČTENÍ 1 Jan 3,1-3

Milovaní! Hled'te, jak velikou lásku nám Otec projevil, že se nejen smíme nazývat Božími dětmi, ale že jimi také jsme! Proto nás svět nezná, že nepoznal jeho. Milovaní, už teď jsme Boží děti. Ale čím budeme, není ještě zřejmé. Víme však, že až on se ukáže, budeme mu podobní, a proto ho budeme vidět tak, jak je. Každý, kdo skládá tuto naději v něho, uchovává se čistý, jako on je čistý.

EVANGELIUM Mt 5,1-12a

Blahoslavenství jsou úvodními slovy horského kázání (Mt 5–7). Jde o první Ježíšovu řeč v Matoušově evangeliu a shrnuje podstatu Kristova pohledu na praktický život z víry. Nejde jen o první část blahoslavenství, co by měl člověk konat, ale také o přísliby, které po každém blahoslavenství zazní.

Slova svatého evangelia podle Matouše Když Ježíš uviděl zástupy, vystoupil na horu, a jak se posadil, přistoupili k němu jeho učedníci. Otevřel ústa a učil je:

„Blahoslavení chudí v duchu, neboť jejich je nebeské království.

Blahoslavení plačící, neboť oni budou potěšeni.

Blahoslavení tiší, neboť oni dostanou zemi za dědictví.

Blahoslavení, kdo lační a žízní po spravedlnosti, neboť oni budou nasyceni.

Blahoslavení milosrdní, neboť oni dojdou milosrdenství.

Blahoslavení čistého srdce, neboť oni budou vidět Boha.

Blahoslavení tvůrci pokoje, neboť oni budou nazváni Božími syny.

Blahoslavení, kdo jsou pronásledováni pro spravedlnost, neboť jejich je nebeské království.

Blahoslavení jste, když vás budou kvůli mně tupit, pronásledovat a vylhaně vám připisovat každou špatnost; radujte se a jásejte, neboť máte v nebi velkou odměnu.“

HOMÍLIE

Jsme jedna rodina Božích dětí

Nikdy nezapomenu na okamžik, kdy jsem při svém kněžském svěcení ležel v prostraci tváří k zemi a katedrálou, zněl zpěv litanie ke všem svatým: „Svatá Maria, ... svatý Jene Křtiteli, ... svatý Josefe, ... orodujte za nás.“

Vzduch byl téměř hmatatelně prosycen přítomností tohoto početného a neviditelného zástupu svědků víry. Víc než kdy předtím jsem si uvědomil hloubku a útěšnost onoho tajemství naší víry, jímž je „společenství svatých“. Věděl jsem, že jsou zde, po mém boku, moji otcové a matky, bratři a sestry, jedním slovem: moji vzácní přátelé v nebi. Společně s mnoha vzájemně se proplétajícími hlasy radostně chválili Beránka, který je svou krví vykoupil. A plni naděje se přimlouvali za to přerostlé nedochůdce na zemi, chvějící se strachem, které už je svaté, protože se ve křtu stalo dítětem Božím, ale stále ještě svaté není, protože má zoufale dlouhé vedení, co se Božích věcí týče.

Každý z nich byl za svého pozemského života jiný, jedinečný a dokázal uskutečnit svou originální podobu svatosti. Jedni žili životem obyčejným a skrytým, jména druhých si zase už po staletí připomíná celý svět. Někteří byli stydliví introverti, jiní halasní vůdci celých národů. Mnozí z nich svým blízkým někdy pěkně lezli na nervy – jako vy nebo já. Přes svou odlišnost měli ale jedno společné: všichni měli ducha chudých, protože se Bohem nechali milovat. Byli obdařeni srdcem tichým a čistým, schopným objevit v druhých pravou krásu. Dokázali se k nim sklonit v prostých gestech milosrdenství a znovu je pozvednout k pravé důstojnosti členů široké lidské rodiny. Stáli pevně nohama na zemi a žíznilo po nebi. Hledali ve všem, co konali, Boží tvář, a když se zatoulali, nechali se Bohem nalézt.

Když stojím u oltáře, připomínám si, že jsou zde se mnou. Nebe a země se políbily, věčnost se prolomila do času. Jsme jedna rodina vykoupených a milovaných dětí Božích, jako bychom spolu slavili jedinou liturgii. Modlitby svatých podpírají mé paže. Jejich přímluvami je protkán osobní příběh každého z nás i celá široká osnova dějin. Toužím, až jednou zemřu, pohlédnout jim do tváře. S upřímnou vděčností poděkovat. Zjistit, jakou barvu mají oči Mariiny. Poplácat Josefa po rameni. Pozdravit všechny ty francouzské karmelitky, které tajně miluju, protože jsou tak krásné a protože se nikdy za mne nepřestaly modlit. A zajdu na kus řeči za apoštolem Janem, za Augustinem, Tomášem Akvinským a Karlem Boromejským. A všech se zeptám, jak to doopravdy bylo. A jaké je to teď. Těším se. Moc se těším. A vy?

P. KAREL SKOČOVSKÝ